

XXIX. EBICYKL 2012 "Moravský džbánek"

jedoucí se jako Memoriál Kosmasky Ing. Evy Krchové

28. 7. - 4. 8. 2012

Ač velké jubileum bude naše spanilá jízda slavit až za rok, pro mne a pro Ilonu byl již letošní ročník jubilejní hned dvakrát a to v tom, že jsme začali jezdit právě před 20 lety a navíc letošní jízda se navíc stala naší dvacátou v řadě jen jednou přerušené kvůli povodním na Moravě v roce 1997. To, že se jela navíc po Moravě, nás ještě k tomu navíc naplňovalo velkými očekáváními, která podotýkáme byla více než měrou vrchovatou naplněna.

0. etapa: Liberec - Litomyšl (sobota 28.7.2012):

Kdo si myslel, že po 20 letech tj. ve 21. století budeme cestovat po železnicích rychle a moderními vlaky, hluboce by se mýlil. Severní končiny naší vlasti na čele s Libercem jsou i dnes zřejmě na samém kraji zájmu Správy železničních dopravních cest, protože nejen nějaká elektrifikace, ale ani dvoukolejně trati nebo tunely prokousávající se hřebeny všudypřítomných hor, to vše nikdy nebude realizováno. Není proto divu, že pak z Liberce nevyrazí ani vlak, ve kterém byste si mohli předem zarezervovat místenky pro jízdní kola. Na to jsme se museli pochopitelně předem náležitě připravit. V sobotu ráno asi v 01:30 hodin LSEC jsme po dobalení batožiny ulehli ke spánku a po budíčku ve 04:15 hodin jsme já s Ilonou na přetížených kolech zdolali 5ti-kilometrový sjezd k nádraží. Dál vše šlo přesně podle předem připraveného plánu. Přesně v 05:15 hodin jsme se v odjezdové hale sešli s Milanem Antošem a Lindou Rumlovou a vydali jsme se na perón zaujmout čelní pozice při obsazování vlaku bicykly. Ukázalo se, že náš postup byl víc než prozíravý, protože míst pro kola bylo ve vlaku v tu dobu více než dost. Vlak vyjel v 06:02 a již v 08:56 hodin jsme byli v Pardubicích. Dobu 2 hodin do odjezdu navazujícího vlaku jsme museli strávit v zahrádce místní nádražní restaurace a již v 11:12 hodin jsme rychlíkem Punkva ujížděli do nedaleké Chocně. Zde problém s koly již nevznikl, neboť jsme si s dostatečnými předstihem místa pro naše 4 kola již dávno zarezervovali. V 11:34 hodin jsme vystoupili v Chocni a chvilku nato jsme zahájili naše 8-denní cyklistické cestování. Přesun do místa startu 29. ročníku Ebicyklu jsme si zpestřili malou zajížděnkou do Sloupnice, kde jsme se v zahrádce restaurace, kterou jsme plenili již v letech 1995 a 1996, za úmorného vedra občerstvili, a po asi 19 km jízdy jsme přijeli do Litomyšle. Pro mne příjezd nezačal moc šťastně, protože na začátku historické části středu Litomyšle jsem najel zadním kolem na ostrý kámen, který mi jeho duši prorazil hned na 2 místech. V tu chvíli mi nezbývalo nic jiného, než odtlačit plně naložený bicykl až do místa našeho ubytování. Ještě na kraji Smetanova náměstí jsme se stačili uvítat s Hejtmanem, s Hydromechanikem II a s Královnou. Cesta do restaurace Na Veselce, v jejímž cvičebním sále jsme měli být ubytováni, se sice stala trochu orientačním závodem, ale to jen proto, že nikdo z nás 4 neměl GPSku a plánky Litomyšle jsme měli dobře uschované v našich batožinách. Když jsme nakonec náš cíl našli, musel jsem se dát do opravy píchlé duše. Trvalo mi to ale poněkud déle, než jsem si myslel. Záplaty ještě doma v klidu nalepené totiž nedržely jak měly a novou duši jsem nenašel. Nakonec jedna duše tlak udržela, ale moje radost a klid nebyly zcela na místě. Nicméně v tu chvíli jsem ke své radosti se všemi ebicyklisty, kteří se mezitím sjížděli nejen ze všech koutů naší republiky, ale i ze dvou koutů světa, vyrazil na prohlídku historického středu Litomyšle. Během 2 hodin, které zbývaly do večere v 18:00 hodin, jsme spolu s odborným výkladem našeho průvodce stačili shlédnout sochu Víta Nejedlého, zahrady Piaristického kláštera, Litomyšlský zámek i s rodným domem B. Smetany, pomník věnovaný významnému astronomovi dr. Zdeňkovi Kopalovi, sochu Bedřicha Smetany a starou radnici se vsazeným 59-centimetrovým loktem na Smetanově náměstí.

Poté jsme se všichni vrátili do místa ubytování do restaurace Na Veselce, kde se v její zahrádce podávala společná večeře - velmi chutný guláš. Přitom se většina ebicyklistů občerstvovala pivem nebo nealkoholickými nápoji při současném sledování přímého přenosu ze zahájených letních olympijských her v Londýně. Během večera se rapidně změnilo počasí, protože vedro, které po celý den panovalo, vystřídala zamračená obloha a spadlo na nás dokonce i pár kapek deště. Ve 21:00 hodin byl zahájen první brífink před zítřejší 1. etapou 29. ročníku Ebicyklu a krátce nato ve 21:30 hodin začlo slavnostní zahájení 29. Ebicyklu 2012. Mohutný pokřik ebicyklistů oddirigovaný Sirem dal tlumočícímu Hejtmanovi na vědomí, že může prohlásit nový 29. ročník Ebicyklu 2012 za právě zahájený.

1. etapa: Litomyšl - Boskovice (neděle 29.7.2012):

Naši hostitelé nám na nedělní ráno přichystali hromadnou snídani, čímž se náš odjezd z restaurace Na Veselce natolik urychlil, že jsme mohli všichni společně ještě jednou zamířit k pomníku Dr. Zdeňka Kopala a vytvořit tu živý obraz. Měl jsem však smůlu a štěstí zároveň, že mi včera opravená duše ušla aspoň u pomníku tohoto velikána české astronomie. Nicméně neplánované zdržení, kdy jsem až napodruhé našel nejspolehlivější duši a kolo tak připravil k další cestě, mě a Ilonu postavilo do role téměř posledních ebicyklistů opouštějících Litomyšl. Spolu s horšujícím se počasím slibujícím z temných mračen spustit každou chvíli silný déšť, jsme s Ilonou usoudili, že bude nejlepší jet rovnou do Poličky a to po nejkratší trase. Jen díky tomu se nám podařilo dorazit sem ze všech ebicyklistů jako první a předstihli jsme dokonce i vozovou hradbu Jury Krejsy a třetího Petra Kaděrku. I když jsme se neradi ochudili o několik zážitků na cestě, přesto jsme získali aspoň jeden bonus. Cestou do Poličky jsme téměř vůbec nezmokli a ten největší déšť nás nakonec zastihl na obědě v zastřešené zahrádce restaurace u Šenkýře Dobrotky hned za hradbami Poličky. Poté, co jsme poobědvali, mohli jsme vyrazit na hvězdárnu pana Ing. Ehrenbergera v ulici Svépomoc. Kromě prohlídky jeho malé hvězdárničky nás ale čekalo milé pohoštění přichystané jím a jeho rodinou. Když jsme sem dorazili, byla zde celá řada ebicyklistů v čele s naším Hejtmanem. Po krátké době jsme tentokrát již v kvartetu s Mirkem a Hankou Janatovými vyrazili směrem na stále ještě dost vzdálené Boskovice. Cestou jsme se zastavili v Jedlové, kde si ve svém rodinném domě zřídil skutečnou hvězdárnu pan Jašek. Nečekanou zajímavostí jeho observatoře však byla její kopule dovezená sem nedávno z Hvězdárny a planetária v Brně helikoptérou. Ovšem vyvrcholením hezky stráveného odpoledne bylo přeci jen pohoštění přichystané pro ebicyklisty manželi Veselými, kteří se již před 3 lety nesmazatelně vryli do historie Ebicyklu tím, že pomohli opravit bicykl Pavúkmištra, kterého mylně považovali za dítě. Po tolika chutných dobrotách a moravském vínu, které bychom nejraději konzumovali až do noci, jsme se nakonec s našimi hostiteli museli rozloučit a pokračovali jsme dál směr Letovice. Mezitím se ale obloha silně zatáhla a za silné bouřky se spustil velice silný liják. Nucené přestávky jsme využili všichni ještě s Královnou k malému občerstvení, já s Ilonou jsme se dokonce dokázali v předstihu navečeřet. Zbývající kilometry cesty do Boskovic utíkaly docela rychle. Na náměstí v Boskovicích jsme potkali pěšího ebicyklistu Karla Strašila s jeho dcerkou Terezkou. Vyrazili jsme k tělocvičně ZŠ Boskovice a ubytovali jsme se. Hned nato jsme se přesunuli do zahrádky restaurace Záložna uprostřed náměstí, kde již seděla řada ebicyklistů. U našeho stolu vedle Káji Strašila s Terezkou ještě Kája a Jana Trutnovští a Starší práce. Před 22. hodinou jsme se vrátili ke škole, protože byla naplánována prohlídka astronomické pozorovatelný umístěné na střeše nedaleké ZUŠ. Odborný výklad nám podal pan Pavel Kopecký. Po prohlídce jsme se vrátili zpět do tělocvičny, kde se konal brífink před zítřejší etapou do Třebíče. Po brífinku jsme šli asi ve 23:44 hodin spát. Po úvodních zahřívacích 73,6 km ujetých za 4 hodiny a 25 minut průměrnou rychlostí 16,67 km/h už bylo na čase. Potěšila nás i změna počasí k lepšímu. Po posledním dešti, který nás zastihl v Křetíně na večeři, se totiž vyjasnilo a objevilo se zapadající sluníčko. Předzvěst krásných a teplých dnů.

2. etapa: Boskovice - Třebíč (pondělí 30.7.2012):

Ráno jsme se probudili do hezkého dne. Nečekaným povzbuzením se při snídani staly koláčky Eddyho kamarádky Soni, které nám přivezla z Blanska. Do druhé etapy do Drásova a dále do Třebíče jsme ale nemohli vyrazit společně s ostatními, protože úkol byl jasný. Na další cestu se bez nových duší nevydáme. A proto jsme zajeli přesně v 09:00 hodin na náměstí, kde jsme vstoupili do první cykloprodejny, která k našemu překvapení měla otevřeno od 8:30 hodin. Zde jsme sehnali duše jen pro Ottakarčino kolo, a tak jsme vyhledali druhý cykloservis a ten měl dokonce otevřeno již od 8:00 hodin. Duše do kol jsme tak nakonec sehnali všechny, avšak celou 1 hodinu jsme ztratili zcela zbytečně. Abychom dohnali časovou ztrátu, museli jsme se vyhnout prvním kopečkům na trase a do Černé Hory jsme se na radu Karla Strašila, který v Boskovicích prožil mládí, vypravili oklikou přes Rájec-Jestřebí, což bylo sice delší, ale zato s kopce nebo po rovině. U pivovaru v Černé Hoře jsme skutečně dojeli Hanku s Mirkem Janatovými a Královnu s Boženkou a dále jsme již pokračovali společně. První zastávka byl v Drásově, v bydlišti Nebeského Hydromechanika. Na místo jsme dorazili až ve 12:00 hodin, takže jsme právě včas dorazili na setkání se starostkou a místostarostou Drásova. Slavnostní ceremoniál před kostelem byl zakončen pokřikem Ebicyklistů, kteří byli obdarováni českým česnekem vypěstovaným přímo v okolí Drásova. Cesta všech ebicyklistů vedla potom do bydliště Jury Krejsy, které bylo spontánně kompletně vypleněno. Nemohlo být ani divu, když se k chutnému chlebu namazenému pravým vepřovým sádlem se š-kvarky podávalo první astronomické pivo s názvem Kvasar obsahujícího vedle chmelu ještě med. Aby nebylo pochyb, co to vlastně pijeme, náš hejtman dokonce ebicyklistům uspořádal malou přednášku na téma, co jsou to vlastně ty kvasary. Další cesta vedla přes mnoho hřebenů a údolí Českomoravské vysočiny, což bylo při nabývajícím vedru za stále svítícího sluníčka poměrně vyčerpávající. Tak se stalo, že jsme nevydrželi se silami až do cíle etapy a navečeřeli jsme se v Budišově. Teprve potom jsme dorazili ke Sportovní hale Obchodní akademie v Třebíči. Měli jsme v nohách ten den 97,3 km, jež jsme ujeli za 5 hodin a 59 minut s průměrnou rychlostí 16,29 km/h. Jen jsme se ubytovali, už jsme museli vyrazit buďto na prohlídku židovské čtvrti a nebo na hvězdárnu. Vědomi si našeho poslání, vyrazili jsme na hvězdárnu, která byla položena docela vysoko nad městem, když jsme se těsně předtím stačili ještě posilnit jedním pivem v protější pizzérii. Prohlídka velmi skrovné hvězdárničky patřící pod patronaci Domu dětí a mládeže byla doplněna poutavým výkladem pana Máry a po závěrečném focení a zápisu do kroniky hvězdárny se celá naše delegace přesunula na Karlovo náměstí za účelem sehnání čehokoliv na zub. I když bylo okolo 22. hodiny v pondělí večer, bylo to zřejmě úkol na síly ebicyklistů. Nakonec musela přijít našemu Hejtmanovi vhod bageta zakoupená v jedné ze vzdálených nonstop provozoven. Večer asi ve 22:30 hodin se konal brífink před 3. etapou a poté přišlo na řadu pasování nováčků. Letos jich mnoho nebylo kvůli velkému zájmu ebounů o putování po Moravě, a tak se do našich řad nakonec protlačili pouze 2 noví členové - Komteska alias Jana Waldsteinová coby zástupce feudálního stavu a Iljušin alias Ilja Šín, nepřehlédnutelný astronom z Olomoucka, který proslul nejen zinscenováním někdejší prohlídky lokomotivy Berty na nádraží v Jeseníku, ale také vlastní úpravou Pokřiku ebicyklistů a jeho zhudebněním na jednu z melodií Janáčka, což také naživo předvedl překvapeným ebounům. Na závěr nechyběla obvyklá přísaha obou ebinoviců, která se musela pro malý technický nedostatek nakonec ještě znovu opakovat, neboť nováčkové k vyřčenému Základnímu dogmatu ebicyklistů (Z. D. E.) zapomněli připojit to nejdůležitější, totiž, že tomu pevně věří. No, a pak se šlo spát, a že to bylo potřeba po tak náročné a kopcovité etapě !!!

3. etapa: Třebíč - Mikulov (úterý 31.7.2012):

Ráno jsme se tentokrát probudili do velice slunného dne, nebo aspoň já. Mám v hlavě jako několik dalších ebounů navždy zabudovaného budíka a prostě vylezu ze spacáku, proto-

že vím, že už stejně nezaberu. Sprcha, rychle se obléct a už jsem mazal do nedaleké Billy pro obvyklé snídaňové produkty: celozrnné i bílé rohlíky, 10 dg ementálu, jogurt, rajče, 5 dg kuřecí šunky a rybízový sirup. Než jsem se vrátil do tělocvičny v Otmarově ulici, Ottakarka také nezahálela a uvařila ranní kávu i čaj. Odosit bagáže do 100 m vzdálené vozové hradby, připravit kola a mohli jsme vyrazit. Ve víru nadšení, jak snadno jsme se vymotali z Třebíče položené do hlubokého údolí, jsme ale vyrazili poněkud špatným směrem, což Bludný Holanďan i s Holanďankou zjistil záhy a vrátil se na správnou trasu. Já s Ilonou jsem to na rozdíl od GPSkářů zjistil také, ale později, v důsledku čehož se nám duo Janatových na víc než půlden zce-ztratilo. S Ilonou jsme se ještě na kraji Třebíče dokázali vrátit na původní trasu a rychle jsme uháněli JV směrem na Mikulov. Naší první zastávkou byly Hrotovice s krásným zámekem, jehož nádvoří místní podnikatelé přeměnili v malé nákupní centrum se zajímavými obchůdky, mezi nimiž nechyběla dokonce ani cykloprodejna! Na JV průčelí však zcela jistě každého zaujaly sluneční hodiny, na nichž bylo zachyceno i anelema. Poté jsme se vydali na další cestu. Po levici můjím majestátně se tyčících 8 chladících věží jaderné elektrárny v Dukovanech a v poledne se zastavujeme v Miroslavi, kde obědváme v příjemné zahradní restauraci nedaleko náměstí. Další cesta nás vedla do obce Troskotovice, kde žijí na vejminku rodiče ebicyklistky Jany Trutnovské t.j. něžné poloviny pověstného tandemu Trutnovských. Kája a Jana Trutnovští za vydatné pomoci rodičů ebicyklistům přichystali neskutečnou hostinu, která kromě gurmánského uspokojení postavila do pedálů nejednoho zesláblého ebicyklistu. Ale vážně, nemělo to chybu, posuďte sami: moravské víno obě barvy, pivo, nealko, sladké moučníky, slané pečivo, brambůrky, oříšky, skvělé klobásy přímo z domácí udírny, na mnoho dalších pochutin jsem ještě zapomněl. Pohostinnost domácích vítězila nad ebicyklisty, kterých byl plný dvůr. Tandemák Kája představil i své astronomické zbraně, před vjezdem do stavení nás vítal tubus velkého dalekohledu i s jejich dvojkolem zn. Peugeot a uvnitř před stodolou bylo možné ze dvou dalekohledů pozorovat skvrny na Slunci. S ohledem na posouvající se čas i na nutnost dát prostor k odpočinku dalším příjíždějícím ebicyklistům jsme já s Ilonou a ještě Petr Kebrle s Myšákem vyrazili na závěrečnou část etapy. Brzy jsme dospěli k Novým mlýnům a po projetí Brodu nad Dyjí a Dolních Dunajovic jsme v triu už jen s Myšákem začali stoupat do Pavlovských vrchů Mikulovské vrchoviny. Nebylo to jako na Ještěd, ale vzhledem k horku to bylo i tak docela výživné. V Klentnici jsme doplnili zásoby tekutin v jedné z hospůdek a ještě na konci Klentnice jsme udělali další neplánovanou zastávku, když Ottakarku zaujala malířská díla vystavená venku před garáží jednoho z posledních domů. Uměleckých výtvorů, nejen obrazů ale i vitráží, ale byla plná garáž a uvnitř nás přivítal vínem i jejich autor - Laco Garaj. Strávili jsme s ním ve velmi zajímavém povídání celou půlhodinu, než jsme se rozhodli opustit našeho nečekaného hostitele. Zbývající cesta byla už jen 3 km dlouhá a rozhodně náročná nebyla. Vedla nás po náhorní plošině až k okraji Mikulova. Během krásného sjezdu do Mikulova jsme si mohli vychutnat nejhezší pohled na město, kterému vévodil Mikulovský zámek, pod jehož věžemi na hlavním náměstí jsme měli být ubytováni. Když jsme dorazili k zájezdnímu hostinci "U Zajíce", už to jen bzučelo ebicyklisty pilně vykládajícími bagáž z útroh Ford-Tranzitu. Po ubytování a náležitě očistě po náročné cestě (celkem jsme ujeli 102,8 km za 5 hodin a 29 minut průměrnou rychlostí 18,74 km/h) jsme se s Ilonou vydali na večeři, ale to bylo v 19:00 hodin téměř nemožné, neboť každá restaurace byla buď zaplněná nebo měla nedostatek kuchařů, to už nevíme. Nakonec jsme vzali na milost malý fast food v ulici, kde má pamětní desku Karel Krautgartner, a koupili jsme si dvě čtvrtiny pizzy a naproti ve vinotéce znamenitý rizlink v zelené plastové lahvi. Tato improvizace ale nebyla vůbec samoučelná, neboť jen jsme znamenitou pizzu do sebe vestoje nasoukali, už ve 20:30 hodin začínala organizovaná prohlídka Mikulovské zámku a to mimo regulérní návštěvní hodiny. Současně na ni z Brna dorazili i motorizovaní ebicyklisté Karel a Majka Strašilovi s Terezkou. Vnitřek zámku byl pro nás velmi zajímavý už proto, že jsme jej s Ilonou nikdy předtím neviděli, ačkoliv jsme

v Mikulově zdaleka nebyli poprvé. Prohlídka trvala snad 3 hodiny a když jsme dorazili zpátky do hostince, musel být rychle zorganizován ještě brífink k 4. etapě, kdy byla naplánována společná návštěva v Čejkovicích a také slavnostní večer ve Veselí n/M. Pro řadu ebicyklistů, do jejichž řad dnes přibyla i Martina Boháčová alias Nšo-či, Simulantka Dana Šmelcerová a Pavel Kleczek, ale noc nekončila a po brífinku jsme se přesunuli do jedné z nedalekých restaurací s nonstop provozem. Teprve asi v 01:30 hodin jsme šli definitivně na kutě.

4. etapa: Mikulov - Veselí nad Moravou (středa 1.8.2012):

Za slunečného rána nás do 2. poloviny Ebicyklu budí nejen kostelní zvony sousedního kostela, ale i popelářský vůz, který neměl v 6:00 hodin nic lepšího na práci než zajet přímo na náměstí v Mikulově. Při odjezdu z Mikulova jsme se rozdělili dle pravidla, že ebicyklisté odjíždějí z místa startu do všech směrů. Zatímco Ilona šla nakoupit trochu jídla k snídani do nedaleké samoobsluhy, většina ebounů vyrazila na doporučení Simulantky na cyklostezku směřující do Valtic a Lednice. Já jsem měl v plánu návštěvu Sv. Kopečku, ale jelikož jeho návštěva není možná bez ujítí části cesty po svých tj. pěšky, zvítězil kompromis a vydali jsme se poměrně mírným stoupáním přes Mikulovskou vrchovinu do Milovic, kde jsme pak uhnuli vpravo do Bulhar, odkud jsme pokračovali po krásné lesní cyklostezce až do středu Lednice. Zde jsme narazili na Sira a potkali jsme Waldsteinskou sekci na čele s Tarantulí a Melantrichem. Po vnější obhlídce zámku (jak jinak, když času je málo a o krádežích bicyklů se mluví dokonce i na ČT 1) posíláme rodičům pohled z místní pošty a po krátké prohlídce obchodu se suvenýry vyrážíme z Lednice na Podivín. Zde máme bez GPSky velký problém najít hvězdárnu p. Jiřího Vorlického, když kopule jeho pozorovatelný je možná vidět ze severní strany, zatímco my jsme přijeli do Podivína od jihozápadu. Naštěstí potkáváme u nákupního centra Eddyho a ten nás navádí správným směrem. K tomu nás ještě na náměstí odchytil i sám pan Vorlický, takže na hvězdárničku přijíždíme zcela bez problémů. Na místě se dovídáme o její nefunkčnosti již od dob sametové revoluce, ale možná v důchodu její majitel ještě obnoví svého dávného koníčka. Potom společně s Eddym opoušíme Podivín, ale ještě u nádraží jsme zakufrovali, protože se nám nedařilo najet na správnou výpadovku na Velké Bílovice překonávající nedalekou dálnici. Na další cestě do Čejkovic potkáváme další a další ebicyklisty, kteří mají i jako my v plánu se zde v první řadě naobědvat. Za šíleného vedra se ukrýváme v zastřešené terase ve 2. NP hotelu Albor. Jídlo bylo chutné, malé pivo a na závěr točená kofola byly osvěžující. Když dorážíme ke sklepům řádu Templářských rytířů v Čejkovicích, zahrádka jejich restarace je téměř zcela zaplněna ebicyklisty, takže naše bicykly není pomalu ani kam postavit a uzamknout. V tomto ročníku se již potřetí setkáváme s letos nejezdícími ebicyklisty Karlem a Majku Strašilovými a s jejich Terezkou. Po krátké chvíli vyrážíme společně s ostatním na společnou prohlídku pověstných sklepů spojených pro zájemce i s degustací velmi dobrých vín. Pro tvrdost silničního zákona degustaci vynecháváme a rovněž při návštěvě sklípku tatínka Majky Strašilové pana Demela jsme velice opatrní, když ochutnáváme jejich znamenité víno a posilňujeme se moravským chlebem namazaným velice chutnou pomazánkou. Jen velice neradi asi okolo 14:00 hodin vyrážíme s Královnou a s Holandskou sekcí na další kilometry. Projíždíme Mutěnice, Dubňany, Ratíškovice a když se nám v Bzenci nepodařilo najít vhodnou příležitost k povečeření, po cyklostezce se z Moravské Písku snadno dostáváme do hlavního města Ebicyklu Veselí nad Moravou. Naše první zastávka je na nám staré dobré hvězdárně. Kromě vedení hvězdárny v čele s panem Lubomírem Kazíkem jsme zde zastihli i Juru a Hanky Cábovy. Po malém občerstvení chlazenými nápoji a kávou na radu domácích vyrážíme do Veselí n/M. na večeri do restaurace nacházející se shodou okolností snad ani ne 500 metrů od tělocvičny ZŠ, v níž jsme se po jídle ubytovali. Po osprchování vyrážíme společně s ostatními do centra Veselí n/M., kde v sále kina Mars probíhá Hejtmanova přednáška "Okna vesmíru dokořán po 30 letech". Stíháme její závěr (tuto přednášku jsme měli tu čest si letos poslechnout už na jaře

v Jablonci n/N.) a poté a všichni ebicyklisté přesouváme do vestibulu kina, kde se už schylovalo k velké slávě spojené s virtuálním návratem Ebicyklu z cesty Země - Měsíc (v odzemí) - Země tj. s ujetím vzdálenosti 806 000 km. Zde se počtvrté a naposledy na letošním Ebicyklu potkáváme s Karlem a Majkou Strašilovými. Nejprve přednáší slavnostní řeč náš Hejtman, po něm se dostává ke slovu náš host Josef Zimovčák a poté zazněl slavnostní pokřik ebicyklistů. Potom je všem přítomným je puštěn na plátně videodokument se semaforickou písní o Měsíci doprovázený skvělými Simulantovými ilustracemi a na závěr je promítnuta kreslená pohádka Kráva na Měsíci. Na oslavu si všichni ebicyklisté připili velmi dobrým archivním vínem Mistra Blatnického. Šlo ročník 1999 Blatnického Roháče, s nímž si bratři Cábové připíjeli s americkými kosmonauty již před více 10 lety. Jak symbolické, když titíž kosmonauté se kdysi též vrátili z dlouhé výpravy ze Země na Měsíc. Na závěr velkolepé oslavy ještě musel proběhnout předpůlnoční brífink ebicyklistů před zítřejší etapou a pak jsme se všichni přesunuli do 1 km vzdálené tělocvičny a šli jsme rovnou spát. Na závěr nesmím nezapomenout, že dnešní 4. etapu dlouhou 87,4 km jsme urazili za 5 hodin a 11 minut (jde o čistý čas jízdy) průměrnou rychlostí 16,87 km/h.

5. etapa: "Veselí nad Moravou - Prostějov (čtvrtek 2.8.2012):

Krásné počasí pokračovalo ve čtvrtek, jak nám ostatně slibovala i předpověď počasí. Po sbalení věcí jsme s Ilonou sami vyrazili na výpadovou komunikaci do Uherského Hradiště a zde jsme se u marketu Lidl rychle nasnídali. Podle plánu jsme zde chtěli počkat na Mirka a Hanku Janatovy, ale když nám zatelefonoval Mistr Blatnický s prosbou, zda bychom jej nedoprovodili do Uherského Hradiště, kam se symbolicky rozhodl vydat se na kole společně s ebicyklisty, vyrazili jsme na cestu s ním. Těsně před uzavírkou státní silnice, kam beztak byl cyklistů vjezd pod pokutou zakázán, jsme odbočili vlevo na cyklostezku a celkem bez problémů jsme po krátké zastávce v Kunovicích, kdy jsme mohli pouze zpoza plotu okukovat Museum letecké techniky na otevřené ploše, dorazili na náměstí v Uherském Hradišti, kde jsme pozdravili Hanku Cábovou. Po krátké zastávce při kávě a nanucích jsme ale s Ilonou museli dál pokračovat v jízdě do Prostějova. Výjezd z Uherského Hradiště byl vcelku bezproblémový, ale ve Včelarech se nám podařilo minout odbočku k panu Ivanu Křemečkovi, který postavil pomník Praplečky z neolitu, což nás velice mrzelo. Sluníčko pálilo o stošest, a tak jsme raději rychle pokračovali dál s plánem se někde naobědvat. V Napajedlech, kde jsme dojeli Sira a Hydromechanika II, jsme však místo oběda opustili státní silnici a až do Otrokovic jsme pokračovali po krásné cyklostezce na levém břehu Moravy. V Otrokovicích jsme najeli sice museli pokračovat po málo frekventované silničce až do Kvasic, avšak odtud jsme mohli opět po cyklostezce pokračovat podél řeky Moravy (tentokrát ale po jejím pravém břehu) až do Kroměříže. Ještě předtím ale Ottakarka omylem zakufrovala a díky tomu jsme u cyklokempu objevili nenápadnou Rybářskou baštu, kde jsme se velmi dobře a přitom levně naobědvali. Podobný nápad měli i Bohouš se Zinaidou, kterým se velmi líbil náš systém jídla "halb und halb", i když nevíme, zda nepřešli na méně efektivní styl "3/2 + halb", který není tak efektivní a má celou řadu vedlejších účinků. Po občerstvení jsme se s Ilonou vrátili na cyklostezku a Morava nás asi po 3 km jízdy přivedla přímo do centra Kroměříže. Za nepředstavitelného vedra jsme měli asi jeden a půl hodiny do plánované prohlídky Květné zahrady, a tak vodíme kola po ulicích a prohlížíme si starobylé centrum města. Od úplného kolapsu nás chrání stíny domů a též velmi dobrá točená zmrzlina v jedné z cukráren na pěší zóně. Až v 15:00 hodin se scházíme s ostatními ebicyklisty v Květné zahradě, kde si prohlížíme vnitřek rondelu Rotunda věnovaný výstavě technických exponátů českoněmeckého výtvarníka Vajce. Na 16:30 hodin je sice naplánován živý obraz ebicyklistů, avšak pro totální vyčerpání z horka jsme se s Ottakarkou rozhodli již asi v 15:45 hodin pokračovat v další cestě do Prostějova. Při cestě do Kojetína jsme se rozhodli minout Chropyni tým, že jsme vyrazili po E-47 směrem na Brno a pak jsme se dali

doprava, ale díky tomu jsme celkem pohodlně dorazili do centra Prostějova již v 18:00 hodin. Zde jsme nedaleko náměstí naproti Prioru našli zahrádku restaurace Atrium a rychle jsme se navečeřeli. Najít hvězdárnu, kterou jsme v minulosti již nejméně dvakrát navštívili, byl velmi snadný úkol. Více práce dalo najít otevřenou branku do areálu ZŠ Jana Železného. Po ubytování a osprchování jsme se dočkali příjezdu Mirka a Hanky Janatových s Martinem a spolu s nimi jsme šli do nejbližší a vyhlášené restaurace "U Koníčka" na pivo, protože oni sami ještě nevečeřeli. Nakrátko jsme je ale zase opustili, neboť v době od 20:30 do 21:30 hodin byla pro ebicyklisty dojednána soukromá prohlídka hvězdárny. Po její prohlídce jsme se vrátili do stejné restaurace, kterou za místo večeře zvolila celá řada ebounů včetně našeho Hejtmana. Po návratu do tělocvičny ZŠ byl uspořádán brífink před náročnou páteční etapou a šlo se spát. Ale ani dnešní etapa nebyla jen procházkou Květnou zahradou. Vzdálenost 98,6 km jsme urazili za 5 hodin a 43 minuty průměrnou rychlostí 17,26 km/h.

6. etapa: Prostějov - Zlín (pátek 3.8.2012):

Jak meteorologové předpověděli, tak bylo. Brzo ráno jsme ještě zahlédli slunečné nebe, ale během krátké doby se zatáhlo. Po opuštění tělocvičny jsme se přesunuli na náměstí E. Husserla, kde jsme na lavičce posnídali potraviny zakoupeného v malém krámku nalezajícím se shodou okolností blízko rodného domu Jiřího Wolкера. Z Prostějova jsme vyrazili SZ směrem do Grygova. Po 20 km jízdy jsme se mohli občerstvit v malé hospůdce, na jejímž pozemku si její majitel pan Motáš postavil úhlednou hvězdárničku. Kruh se naší návštěvou doslova uzavřel. Kdysi jsme v Lanškrouně objevili kostel spojený s hospodou, asi před 3 lety nedaleko Mohelnice kostel spojený s hvězdárnou a nakonec nyní hospodu s hvězdárnou. Protože byla délka 6. etapy byla i podle itineráře poměrně značná (103 km), rozhodli se Hanka Janatová a Ottakarka pokračovat za doprovodu Sira z Grygova rovnou do Přerova, zatímco já s Mirkem jsme se dál drželi trasy popsané v itineráři, neboť vynechání byt' malé hvězdárny v Lošově bylo pro nás zcela nepřijatelné. Po dvojím překonání dálnic mířících z Olomóca na Ostravu vjíždíme do Velké Bystřice a po značném stoupání vjíždíme do Lošova. Na vršku nad obcí stála zcela nenápadná hvězdárnička z dálky poměrně snadno přehlédnutelná. Když jsme dorazili na hvězdárnu, byli jsme zaskočeni velice urputnou obranou jejích obyvatel v čele s dětmi Krále Koloběžky a dalšími astronomy. Obranný val jsme s Mirkem nakonec překonali, když jsme si pak za odměnu pochutnávali na chutných koláčcích s tvarovou i povidlovou náplní, na makovém závinu i na slaném pečivu. Pití bylo také co hrdlo ráčilo od kolalokových limonád až po piva místních značek. Pokročilý čas mne a Mirka nakonec pobídnul ke zdolávání dalších kilometrů etapy. Cesta do Přerova ubíhala poměrně rychle, protože vedle většinou s kopce dolů a vrátila nás do údolí řeky Bečvy. V Přerově v samém centru, kam jsem dorazil sám, když jsem Mirka i s ostatními nechal za sebou, potkávám Matena s Martinou a Pavlem Kleczkem, ale od nich jsem popis cesty na hvězdárnu nezískal. Teprve po telefonátu s Ottakarkou, jež i s Hankou už byly na přerovské hvězdárně, která mi dala k telefonu pana Petra Karla, se dozvídám, že mnou zvolená výpadovka opravdu vede kolem hvězdárny směrem na Vsetín. Po krátkém stoupání se konečně dostávám na hvězdárnu, kterou jsem přitom již nejméně 3x s Ebicyklem navštívil. Uvědomil jsem si, že jsme ale na ni asi nikdy nepřijížděli ve směru z města. Proto jsem se asi nemohl upamatovat, kudy k ní mám jet. Na hvězdárně nás čekalo velice příjemné překvapení v podobě občerstvení, které přišlo vhod, neboť zamračenou oblohu namísto deště vystřídala polooblačná obloha a zavládlo velké dusno. K moravským koláčům jsme si mohli vybrat nejen limonády všech možných značek, ale i různá piva vč. obliného grepového piva. Změna počasí k lepšímu ale byla jen dočasná. Při další cestě ve směru na Zlín se totiž obloha znovu zlověstně zatáhla a mnohde velmi intenzivně přšelo. Pouze nás nějakým zázrakem déšť minul, takže jsme ani pláštěnky nemuseli vytahovat. V Holešově jsme udělali krátkou zastávku na náměstí a dali jsme si zmrzlinu na osvěžení. Najít hvězdárničku v zahradě Holešovské-

ho zámku nebyl žádný problém. S její prohlídkou jsme však počítat nemohli. Pod kopulí totiž cvičili 3 hudebníci na trubky (mezi nimi i jeden Angličan) a samotná kopule byla zatažená, a tak nám její vnitřek zůstal utajen. Po opuštění Holešova nás čekala nenáročná cesta do Zlína. Deště nás minuly a zase se protrhala obloha, ve Fryštáku u benzínky si dáváme kávu z automatu a poté už nás čeká sjezd do Zlína. Ve středu Zlína jsme trošku zazmatkovali, ale to jen proto, že Mirek hledal cestu na hvězdárnu, a já zase náměstí, kde jsme se s Ilonou chtěli navečeřet. Nakonec došlo na večeři. Nenašli jsme sice restauraci Záložnu, kterou po 3 letech změnili na kavárnu, ale dobře jsme se najedli v zahrádce restaurace Celnice nedaleko odtud. Teprve potom jsme se vydali na poslední vážné stoupání 6. etapy vedoucí až na hvězdárnu na samém JV konci města. Po ubytování v tělocvičně gymnázia a po osprchování jsem se vydal na prohlídku hvězdárny, ale když jsem si uvědomil, že kolem mne jsou jen zlíňští obyvatelé (v rámci zpřístupněné hvězdárny pro veřejnost), sešel jsem do kuchyňky hvězdárny, kde pro nás personál hvězdárny přichystal milé pohoštění v podobě párků s chlebem a hořčicí, točeného piva a slivovičky. Protože ale v kuchyňce sedělo více ebicyklistů a s našimi milými hostiteli jsme se vydrželi v družné debatě do 23. hodiny, dočkali jsme se příjezdu našeho Hejtmána, který dorazil ze Zlína. Krátce poté byl v tělocvičně uspořádán brífink před poslední etapou a až teprve potom jsme mohli zalehnout ke spánku. Dnešní etapa byla ze všech nejdelší, protože jsem najel 109,7 km za 6 hodin a 11 minut průměrnou rychlostí 17,75 km/h. Ottakarka díky zkratce z Grygova do Přerova najela o 19,3 km méně, ale i tak ujela slušných 90,4 km.

7. etapa: Zlín - Blatnice pod sv. Antonínkem (sobota 4.8.2012):

Po kolikáté už píšu, že zase bylo slunečné ráno. Vzbudilo mne asi ranní sluníčko, takže jsem mohl velmi brzy vyrazit s Mirkem do nedaleké prodejny potravin Jesenka a nakoupit něco k snídani. Ranní odjezd z hvězdárny byl ještě příjemně zpestřen pozorováním Slunce dalekohledy z terasy hvězdárny. Na sluníčku bylo patrné nejen mnoho skvrn, ale i také protuberance po obvodu slunečního kotouče. Po zabalení a naložení bagáže do vozové hradby stojící až u vrat do areálu hvězdárny, jsme se vydali na poslední pouť a to doslova. Díky zkratce jsem se vyškřábali na vršek v Jaroslavicích, aniž jsme stoupili do pedálů bicyklů a teprve tam jsme pokračovali na kolech dále do Kudlova a na Luhačovice. Ještě předtím měla Hanka Janatová malý defekt, když někde v Ludkovicích poztrácela šroubky držící její nosič na kole. Po odstranění závady jsme v údolí říčky Šťavnice odbočili doleva a po cyklostezce jsme dorazili až do centra Luhačovic. Zde jsme se rozdělili a já s Ottakarkou jsme pokračovali až do lázeňského areálu, kde jsme našli objekt s pramenem Vincentky a hnedle poblíž i Jurkovičův dům - stylově nápadně podobný jeho stavbám v beskydských Pustevnách. Neodoláváme a kupujeme si několik lázeňských oplatek, přičemž Ottakarka má dokonce odvahu se napít léčivé vody z pramene. Bylo těsně po 12. hodině a usoudili jsme, že by bylo vhodné se zde naobědvat. Vybrali jsme si nejbližší restauraci Racek a v její zahrádce jsme se nasytili. Protože žádný z jiných ebounů tuto restauraci za místo k obědu nezvolil, pokračovali jsme poté s Ottakarkou z Luhačovic do Uherského Brodu sami. Kupodivu jsme nikoho nepotkali po celou cestu a to ani při výjezdu na hvězdárnu, která je posazena na návrší rozprostírajícím se směrem k Práškovicím severně od města. Na hvězdárně bylo naštěstí ještě několik ebicyklistů - Mateno, Pavel Kleczek a Martina Boháčová, takže jsme měli kliku, že jsme ještě zastihli personál hvězdárny a mohli jsme si prohlédnout její pozorovatelný a obhlédnout okolí Uherského Brodu z terasy vybudované na střeše budovy. V dále jsme tak mohli spatřit vrch Sv. Antonínek, který byl na samém konci našeho dnešního putování. Po osvěžení limonádami Dobré vody jsme v úporném vedru sjeli do centra Uherského Brodu. Na náměstí jsme si dali zmrzlinu a při výjezdu z města směrem na Vlčnov jsme si v Lidlu zakoupili trochu jídla na nedělní snídani. Cesta do cíle 7. etapy ale utíkala pomalu. Neměli jsme kam spěchat, neboť bylo zřejmé, že mnoho ebicyklistů zůstalo ještě za námi. V Hluku bylo několik uzavírek kvůli opravám vozovek, takže

nalézt odbočku na cyklostezku vedoucí až do Ostrožské Lhoty bylo pro některé neřešitelným oríškem zvláště, když chybělo značení. Byli jsme zde vlastně již potřetí, takže jsme odbočku našli a brzy jsme já, Ottakarka a Bohouš Šára alias Nebeský Hydromechanik II mohli stoupat na vrchol Blatnické hory. Vedle kaple sv. Antonína Paduánského již odpočívala celá plejáda ebounů v čele Melantrichem s mnoha dalšími. Po krátkém odpočinku nás čekaly již poslední 3 km 29. ročníku a to s kopce dolů k tělocvičně ZŠ v Blatnici pod Sv. Antonínkem. Na křižovatce před kostelem jsme dojeli našeho Hejtmana s Rost'ou Šopou a narazili na Juru a Hanku Cábovy a zakrátko jsme přijeli k tělocvičně. Zde jsme se ubytovali a osprchovali a spolu ještě s Martinem Janatou a Tarantulí si v restauraci Adriana dáváme poslední večeři. Celá zahrádka stejně jako vnitřek restaurace je beze zbytku obsazena ebicyklisty, zatímco v sále OÚ Blatnice pořádá náš Hejtman poslední přednášku pro veřejnost. Po večeři se spolu se všemi ebicyklisty přesouváme do vinného sklípku, který pro slavnostní zakončení objednal náš Mistr Blatnický. Bohužel jsme k tomuto účelu již nemohli využít jeho sklípku, protože bychom se vzhledem k našemu počtu do jeho útrob nenaskládali. Zato objednaný sklípek svůj účel splnil. Když náš Hejtman dopřednášel občanům Blatnice a přišel do sklípku, mohl slavnostní večer začít. Kromě úvodního slavnostního proslovu Hejtmana došlo na hodnocení ročníku, poděkování všem, kteří se o jeho zdar zasloužili včetně dnešního hostitele Mistra Blatnického a jeho ženy Hanky i na různé zajímavosti z poslední etapy. Součástí večera bylo samozřejmě chutné pohoštění připravené našimi hostiteli manžely Cábovými, přičemž nechybělo ani ono slavné archivní víno Blatnický Roháč 1999. Vedle řady pochutin, mezi kterými nechyběla ani vepřová kýta, jsme zaznamenali i velmi chutné koláčky dodané stejně jako v Boskovicích ebicyklistkou čekatelkou Soňou. Nelze zapomenout ani na skutečnost, že závěr 29. Ebicyklu byl současně malou oslavou 70-tin Miro Korába. Na památku od ebounů proto dostal tričko s podpisy všech přítomných. Když nakonec pod taktovkou Sirovou zazněl slavnostní pokřik ebicyklistů, prohlásil Hejtman proběhlý 29. ročník Ebicyklu za ukončený. S Mistrem Blatnickým jsme si řekli, že když konec, tak pořádný, a zapěli jsme spolu ještě Hymnu Ebicyklu ročník 1984, kterou jsme tak poctivě pilovali na letošním SKI'2012 v Kýchově. Tím ale konec slavnostního večera nenastal. Řada ebicyklistů seděla ještě dlouho do noci u stolů před sklípkem a mnoho ebounů zůstalo debatující uvnitř sklípku. V prostoru kuchyňky se navíc ještě sešly hudby a zpěvu milovní ebicyklisté, kterým po celý zbytek večera až do 24:00 hodin zpíval a na 12-strunnou kytaru hrál Tandemák Kája Trutnovský, který do cíle poslední etapy v Blatnici pod Sv. Antonínkem přijel se svojí ženou Janou autem z Brna, když museli ten vypravit své děti na dětský tábor. Jak krásné zakončení Ebicyklu tím spolu ještě s Mistrem Blatnickým pějíci mnoho moravských lidových písniček připravil, si můžete snadno domyslet. Jen neradi jsme ztichlými ulicemi Blatnice odcházeli ulehnout ke spánku do tělocvičny. Už jsme si ani nevzpomněli, že jsme ten den ujeli na kolech vzdálenost 65,3 km a za 4 hodiny a 8 minut průměrnou rychlostí 15,82 km/hodinu. Dnes oproti té včerejší byla tato etapa naopak nejlhčí.

EBILOG: Blatnice pod Sv. Antonínkem - domovská ebidepa (neděle 5.8.2012):

Hromy a blesky a po ránu ještě prudký a vytrvalý liják. Takové počasí jsme snad v den odjezdu do našich domovských ebidep ještě nikdy neměli. Jaké štěstí, že déšť nakonec ustal. Sice jsme vstali v 6:00 hodin, ale vyrazit jsme mohli až v 8:00 hodin, protože vlak z Moravského Písku odjížděl v 10:02 hodin. Cesta přes Veselí nad Moravou proběhla dobře, protože na silnicích byl slabý provoz a z Veselí až do Moravského Písku jsme jeli asi v šestici ebicyklistů po cyklostezce. Asi po 14 km jízdy jsme přijeli na nádraží v dostatečném předstihu, takže byl čas zakoupit si jízdenky a vypít kávu z automatu. Do vlaku jedoucího až do Olomouce jsme já, Milan Antoš, Ottakarka i s Lindou Rumlovou nastoupili v poklidu, neboť jsme měli rezervace na kola nejen do Olomouce, ale i na přípoj do Pardubic. Vlaky na sebe tak navazovaly, že jsme neměli ani čas se na perónu nadechnout. V Pardubicích jsme měli i štěstí, když

jsme naskládali naše bicykly do vlaku, ve kterém možnost rezervac míst nebyla. Měli jsme ještě trochu minut času do odjezdu, takže Ottakarka s Lindou mohly odběhnout do nádražní haly zakoupit bagety na posilnění. Z neděle se nakonec jakouž tradičně stal teplý slunečný den a když jsme v 16:02 hodin přijeli na nádraží do Liberce, mohli jsme nasednout na bicykly a neobtěžkáni batožinou jsme hravě zvládli na 5 km mírné převýšení 100 metrů, když nám veškerou batožinu popovezl do domácího ebidepa můj otec autem. Ještě před 17. hodinou jsme byli doma a mohli jsme si přečíst e-mail od tvrdé Valašské sekce (Simulant, Koráb Mir a R. Šopa) říkající, že už jsou Valaši také doma. Tak tedy, co říct na závěr: ať žije 30. ročník Ebicyklu ! Letos se nám i 29. ročník náramně vydařil a to díky přičinění několika ebicyklistů a mnoha našich hostitelů na trase vč. samotných ebicyklistů jako Jura Krejsa se svojí rodinou v Drásově, dále Kája a Jana Trutnovští se svými rodiči v Troskotovicích, Karel a Majka Strašilovi s jejími rodiči v Čejkovicích a pochopitelně i Jura a Hanka Cábovi v Blatnici. Nelze vynechat ani soukromě hvězdáře malých hvězdárniček na trase, kteří nám nezištně připravili občerstvení, jakož ani obránce větších hvězdáren, které ebicyklisté rádi a beze zbytku vyplenili. Nelze vynechat ani ty naše hostitele, kteří nám poskytly v závěrech etap ubytování. A úplně na konec patří velký dík našemu Hejtmanovi, tvůrcům itineráře Bludnému Holand'anovi a Melantrichovi i dalším bezejmenným, kteří se na jeho vzniku jakkoliv podíleli. Dále patří velký dík i vozové hradbě řízené střídavě Nebeským Hydromechanikem I a Jeňýkem Pacákem. Bez nich by to totiž také nejelo a nebo když jelo, tak hodně pomalu. A pokud jde o servis kol, nelze vedle Jury Krejsy zapomenout ani na Bohouše Šáru alias Nebeského Hydromechanika II. Děkujeme.

Ottakar L. s Ottakarkou

P.S. letos jsem asi poprvé zaznamenal po absolvování Ebicyklu úbytek na váze 0,5 kg. Ujeli jsme přitom 633,8 km průměrnou rychlostí 17,10 km/hodinu.